

mi jasné, proč jste se do toho zamílovali, je to opravdu atraktivní téma. Autorka to využívá, ale brzo to opouští a nestaví žádnou základní situaci hry. Teď jsme dosáhli rozluky, ale dál žijeme v garáži, takže jsme to vlastně nevyřešili. Scéna: stačí světlo, není třeba ani obraz ani ubrus, futurismus cítím z té zadní stěny, ale trochu nesedí stůl a židle, i sofa je moc pohodlná. Pohledat temporytmus, inscenace nemá vrcholy a propady a přitom třeba přichnutý injekce by mělo být úplně jiné. Režisér: mlčí, děkuji, hru jsem prosadil přes sílu. Tenhle styl mi

nikdo nevezme. Divadlo má něco vyjadřovat. Ne vždycky to zvládnou, to vše, co jste říkali, je vlastně moje chyba, já se k něčemu upnu a nedám si říct, to je první hra, na které jsme se shodli a tím jsme šli víc po té myšlence, až jsme zapomněli na ostatní. Moje provozní slepota dosáhla vrcholu, musím víc věřit svým lidem. Fr. Zborník: Neřeš garáž, vyřeš prostor, který má být nepohodlný k životu. Kája Š. Já tě, Martine, tak strašně chápu. Těžko se slevuje. Já vím. Úkol režiséra není organizovat, ale podnítit herce k tvorbě. —mš—

sobota 12. 3. • 20.00 • Divadlo JakoHost Plzeň

Michal Robert Thomas

PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE

Šílená ženská a úlisný abbé, hysterická doktorka a zapáchající tulák. A všichni lžou!...Nebo ne?

Představení proběhlo, zprávu z něj však přineseme až v neděli po hodnocení poroty na našem FB a webu.

Podpořte! Hrajte s námi!

www.hrajemeozivot.com

**pře-HLÍDKA
viděla...**

...našeho pilného čtenáře

Ze života poroty

Herečka: „Ne že bych chtěla oponovat...“ Z.: „No to vůbec nepřipadá v úvahu!“
„Vy jste relativně mladá porota...“ Z.: „Děkuji.“ „...v průměru.“
„Vypadá to, že se nám obrací role, učinkující chválí porotu...“
„Já si v té chvíli kladu otázku, na koho to hrajou.“
„Já tam ty domečky nepotřebuju, ty domečky vám tam spíš překáží.“
„Vy hrajete všechno strašně přibližně.“
Z. o ženském instinktu: „Proto my vám nejsme nevěrní. My si to nemůžeme dovolit.“
„Nešlápli jste do toho... Ale ani jste nešlápli do... (cenzurováno)“
O představení Záměna: „To se taky přihodilo, že ta role na mě spadla (původně obsazená herečka čeká dvojčata, pozn. red.).“ Z.: „Takže k nějaké záměně už došlo...“
Režisér ze Sokolova má pocit, že je duševní fešák.

fejsoooooooooůčkujeme!

Nezapomeňte se stát fanoušky Tyjátr Times na Facebooku! A máte-li nějaké zajímavé dojmy, sdělení, perličky nebo fotky, sdílejte je s dalšími na naší Zdi. www.facebook.com/tyjatrimes. Stránka je volně přístupná, i pokud jste se neupsali Markovi Zuckerbergovi.

SOBOTNÍ PLNOFOUS (hipster team)

3

Rozhovor se starostou

J: Dobrý večer, pane starosto, je to vaše druhá přehlídka, chci se Vás zeptat, jak si to užíváte?

F: Určitě si to užívám. Víte, já nejsem nějaký zarputilý návštěvník divadelních představení. Několik desítek jsem jich ve svém životě absolvoval. To ano, ale představení v rámci přehlídky si užívám obzvláště, protože je to taková jiná atmosféra. Je to amatérský profesionalismus. Což mě úplně fascinuje. Tak jako loňský rok jsem byl uchvácený Žitkovskými bohy-

němi, tak se mi líbilo i dnešní představení sušických. Neříkám, že dnes jsem úplně uchvácen, ale každá ta hra je jiná, každá ta hra dokáže člověka okouzlit, protože tam najde věci, kdy řekne: „Hau, jak na to ty lidi můžou přijít?“ I když tady to opravdu bylo diametrálně odlišné. Ale mě to pobavilo, já jsem se prostě bavil.

J: Tak vám úplně nezáleží na tom, jestli jde o komedii nebo je to vážná věc.

F: Samozřejmě raději chodím na komedie, na zábavné věci. Občas jdu i na vážnější kusy. V každé hře si člověk může najít super věci.

J: Takže, když to shrnu, tak Vás dokáže uspokojit oboje.

F: Dá se to tak říct. Určitě.

J: Ale přednost dáte komedii.

F: Přednost dám komedii. Rád vypnu, zasměju se a odlehčím.

J: Takže Shakespeare v podání sušických Vás nadchnul.

F: Ano, zvláště ty vtipné mezihry a vložky, některé slovní hříčky.

J: Dokázete tedy pochopit, že to nejsou „profici“.

F: Já tyhle lidi obdivuju, že dokážou jít s kůží na trh. Do divadla chodím bez předsudků a čekám, co přijde. Dovedu si vychutnat každou hru.

J: Teď se zeptám, jestli si půjдете poslechnout odbornou porotu, nebo si necháte jenom svůj názor.

F: Po zkušenostech z loňského roku nepůjdu. Když jsem slyšel, jak se to rozpívává. Z mého pohledu, nejsem odborník, ale pro mě to byla taková vražda nevířítek, když to tak řeknu. Takže už nemám zájem. Mě to tenkrát nadchlo. A odborná porota? Ať si říká, co chce.

J: To je pravda. Já jsem v tom hrál a odborná porota mě nijak nenadchla. Budete i nadále podporovat ve městě kulturu?

F: Kultura patří do města a především tato kultura dělá ten život ve městě. Vezměte si, že přehlídka trvá týden a přivede do města spoustu lidí a to město tím žije. Takové akce je třeba udržovat. Čím víc bude podobných kvalitních věcí, tím lépe. A divadelní přehlídka taková je, dostávají se sem soubory z Plzeňského a Karlovarského kraje, jako nesoutěžní i soubory z celé republiky. Letos přijel soubor až z Brna.

J: Plánujete ještě navštívit tuto přehlídku?

F: Chtěl bych ještě přijít v sobotu. Doufám, že mi to vyjde. V pátek to určitě nezvládnou. Člověk prostě nemůže být jedním zadkem na dvou židlích. J: Jestli můžu, my si většinou tykáme, tak Míšo, já ti přeju, ať se ti dál daří. F: Já ti přeju hodně úspěchů v nové roli reportéra, plno úspěšných rozhovorů, v divadle hodně krásných rolí a zážitků z potlesku.

sobota 12. 3. • 10.00 • DS Jezírko Plzeň

Na motivy Jiřího Justy

ZÁMĚNA

Moudrá a laskavá komedie o mužích a ženách pro čtyři herce.

Je léto. Tehdy odejela, děti na táboře. Pohoda, klídek, sem-tam grilovačka... Jak si užít ještě víc a nerozvést se? No, přece vyměnit si manželku s přítelem. „Jinému bych ruce i nohy zpřerážel, ale TY jsi kamarád...“ A co na to ty manželky? Těch se pochopitelně nikdo neptá. Potmě jsou přece všechny kočky černé, no ne? A tak se pánové snaží sjednotit vůně, četnost porostu i sexuální zvyklosti, aby... No, řekněte dámy samy. Myslíte, že byste po pár letech manželství nepoznaly, kdyby s vámi lože sdílel někdo úplně jiný? A tak jsou muži odhaleni, ale protože jsou i milováni, je jim odpuštěno. Jako již tolikrát... Lehká letní komedie, která asi nikoho neurazí. Na sobotní dopoledne to pravé ořechové...

—ss—

Pro takováhle představení chodím ráda do divadla. Co věta, to perla. Ach, jak jen jsou ty ženské a mužské světy rozdílné. A jak jsou ti chlapi naivní. A průhlední. Mají sebe samy za samce a myslí si, že to někoho zajímá. Hra je vlastně na první pohled jasná a další vývoj všichni víme, ale to vůbec nevadí. Jezírko si to užívá a divák taky. Na přestávku nás poslali právě včas, abychom mohli ve foxe spřádat úvahy, jak to vlastně dopadne. Druhý „poločas“ uběhl velice rychle, oproti první polovině, kdy scéna trochu vázla, ale představení to neubralo nijak na atraktivnosti. Jezírko nezklamalo, doufejme, že přijedou zase.

—mš—

Hluboká omluva redakce za pátečního šot-ka, který vyměnil Žumbru za Jezírko.

Zaměněný rozhovor

Reportér – Jiří Janoušek

Vyslychaná – Petra Bartíčková (režisérka, postava „Květa“)

Reportér: Jak se Vám hraje, řeknete nám něco malého o hře?

Vyslychaná: Je to letní komedie, takového lehčího žánru. Rádi jsme si ji zvolili, protože jsme v „tom“ věku a rádi se smějeme. Je to hra o mužském nadšení, které nezná překážek a hranic. Pokud jsou muži „na lovu“ a mají svůj cíl, tak opravdu není překážek a všechno je najednou jednoduché.

R: Ano, ano, s tím souhlasím. A vy jste mladý spolek nebo starší spolek?

V: My jsme před 14ti dny oslavili jako spolek 100 let.

R: Ale to je krásné...

V: Dokonce vám ve foyeru visí článek... I když samozřejmě spolek prošel různými peripetiemi a změnami jmen, tak v zásadě ta historie sahá do sta let.

R: A má váš spolek více členů než čtyři?

V: Ano, samozřejmě, náš spolek je velký – má něco mezi 30–40ti členy.

R: To je hezký...

V: Ono je to o tom, že děláme malé hry, ale na festivalu Křimické slavnosti, který běží více než deset let, uvádíme i velkohry. Do nich se potom zapojují i naši známí, takže je potom na jevišti i 40, 50, lidí...

R: Hmm...

V: To jsou takové ty velké věci. Tam jsou ti občasní herci, mezi tím samozřejmě fungují i stálí herci – někteří jsou přímo na roztrhání.

Dlouho jsme hráli jenom pohádky, ale už se nám nějak vytratil z repertoáru. Teď se všichni samozřejmě rveme o to krásné „velké“ umění a už ty pohádky tak nějak nefrčí.

R: A vy jste jediná režisérka vašeho spolku?

V: Ne, ne. My tak, jak máme mnoho herců, tak máme i mnoho režisérů. V tuhle chvíli bych řekla, že je v našem souboru pět lidí, kteří v poslední době uvedli hru (následuje výčet zhruba 380ti her a režisérů).

R: Tak to vzkvétáte, to se Vám daří...

V: Proto jsou herci na roztrhání – protože máme mnoho režisérů, kteří chtějí tvořit.

R: A zeptám se... (rozhovor přerušen příchodem textovou zprávou na reportérově nahrávacím zařízení) ...plánujete ještě dál hrát tuto hru, nebo jí s novou premiérou zavrhneme?

V: Určitě ne, ono se to bude prolínat. My také hrajeme po všich a tohle je výjezdová hra. Proto máme tak jednoduchou scénu – abychom ji mohli vozit, ale i tak je toho plné auto.

R: A měli jste nějaké vyjádření od poroty?

V: Ano, už několik.

R: A znáš zdejší porotu?

V: Martina Vokouna znám, dokonce jsem pod ním hrála v době, kdy režíroval v Sokolově. A Fanda Zborník je náš kamarád.

R: Takže nemáš strach? Nebojíš se?

V: Ne, poroty ani ne. My už jsme prakticky všechno slyšeli... Uvidíme, jestli přijdou s něčím novým.

R: Dobrá, dobrá. A plánujete nějaké nové hry, nebo budete tihle hrát třeba ještě deset let?

V: To ne, letos chystáme demieru a další hry jsou v přípravě. Ale my neděláme jenom činohru, děláme i loutkové divadlo, večery poezie a takovýchle věcí.

R: Umíte tedy skoro všechno. Vy jste pomalu divotvorný hrnec.

V: Nevím, jestli umíme, ale snažíme se.

R: Dobrá. Můžu nějakou osobnější otázku?

V: Můžeš.

R: Pracuješ? Nepracuješ?

V: Pracuji ve zdravotnictví.

R: Takže časově náročné?

V: No, na služby určitě.

R: A jak stíháš zkoušky, atd.?

V: Naštěstí mi v práci vychází vstříc, že mi nedávají služby na dny, kdy máme zkoušky.

R: A doma to snášíš taky dobře? Nevím, jestli si vdaná, nevdaná?

V: Ne, já jsem jenom sama s morčetem, takže to zvládáme úplně v pohodě.

R: Morče to schroupe, ne?

V: Morče to schroupne.

R: Teď už mě nic nenapadá... (dvanáctiminutová pauza). Moc vyčerpávající to bylo.

V: Jo?

R: Vzdáme to, nevadí?

Neříkej mi poroto

Výkop. Fr. Zborník. Začnu já, protože já se můžu nejmíň bát. Sokolovský soubor je znám hledačstvím, nacházejí závažná témata, soubor vnímá divadlo jako jeden ze způsobů, jak se vyjádřit. To je jedna z největších deviz. Jsem rád, když se povede komedie, ale ještě raději mám, když se vyjádří občanský postoj. Futuristická komedie. Víze budoucnosti, která je totalitní, náš svět, jak ho známe se rozpadá. Snad rozumíte, co jsem chtěl říct. Vychází z toho, že v TV je zpráva a ta určuje celý děj. Sřet pohledu rodičů na lásku a pohled jejich dětí. Mladí chtějí žít jako ostatní (rozvedení) a to jsou hodnoty, které jsou důležitější než hodnoty manželství jejich rodičů. Dcera se snaží rodiče rozvést (prostřednictvím injekcí). Její chování je neuvěřitelné. Vývoj všech postav je hmatatelný. Problém hry je, že dramatický text nedává dost velkou oporu a vy jste to nepřežili. Příklad, když přijede syn a rodiče hrají hru, že jejich manželství stále funguje. Setkání soků proběhne tak divně – bezkonfliktně. Mají ukázat, že se nenávidí, blesky. To je ten trojúhelník, který hrajeme mezi sebou a hrajeme to ještě pro našeho syna. Prosím víc naplnit. Musíme ukázat, že je špatně, že jsme tu tři. Výrazná dramatická situace, kterou jste propásli. Vy to hrajete jako seznamku, nehrajete to, co se doopravdy v té rodině děje. Hrajete překotně. Čtení tří variant, jak rozvést rodiče, které jsou deklarovány klidně a bez projevu. Je třeba si lépe vyložit situaci a jaké jsou konkrétní úkoly postav. Vy splníte předání informací.

Takhle to bylo v několika situacích, kladu si často otázku, proč se toto děje? Dvě časové roviny, výměna obrazu trvá hrozně dlouho, zbytečně obraz, světlo, ubrus. To ale není ten hlavní problém. Nepomohli jste autorce v momentech, ve kterých pokulhává, nechávali jste hlavního hrdinu často ve štychu. Role Artura je dost nešťastná, je nevýrazný a je divné, proč jde po Laile. Zase překotně, nejdřív nic a nejednou láska, o které mluví ale jenom ona. Kr. Čepková Tuhle hru bych si nevybrala a souhlasím s Františkem, že hledáte objevitelské hry. Mám několik pochybností o hře samotné. Autorka honí moc zajců najednou. Základní myšlenka je dobrá, ale nakonec se rozprchne. Nemí moc poznat, kdy se to odehrává, že jde o budoucnost. Nevím, jak přesně fungují ty injekce, nejde poznat, kdy jde o „fignu“ a kdy to myslí doopravdy. Mohl být víc vyzdvihnutý vztah rodiče a dětí. Poselství té hry je intenzivní, ale někdy vás bojujete o sdělení myšlenky, než abyste tvořili řemeslné myšlenky. To, že jste přesvědčili svůj soubor, aby tohle hrál, je úžasné. Bylo by třeba ukázat více vnější tlak, který působí na celou rodinu. Kladu si otázku, zda by se rodina tak nechovála i bez tohoto vnějšího vměšování totalitního režimu? Je třeba víc zdůraznit hierarchii postav. M. Vokoun Největší problém je v textové rovině. Problém je žánr, má to mnoho rovin a není rozhodnuto, o jaký žánr jde: apokalyptika, podobanství, metafora, absurdní komedie, jihoamerická telenovela. To je problém autorky a mě to dost mate. Je

Tomáš Vůjtek

SMÍŘENÍ

Nebojte se, budeme struční. Smích, slzy a účtování. Ach Čechy krásné, Čechy mé...

Karlovarský soubor D3 přijel na divadelní přehlídku s jedním z nejzávažnějších společenských témat – poválečném vyrovnání se německým obyvatelstvem. Představení bylo pro diváky náročné jak psychicky, tak fyzicky, jeviště se totiž proměnilo v prozatímní hlediště, čímž došlo k vytvoření úsnivého prostoru, jenž umožnil divákům ještě mnohem intenzivněji prožít obtížnou látku. Část jeviště, která skutečně sloužila svému účelu, byla poseta rozházeným nábytkem a postupně „osídlena“ přichozícími herci.

Pak zde šest hlavních postav a sbor „dobrých“ Čechů rozehrálo cynickou hru o tom, co se po válce v našich zemích dělo. Herci si rozhodně nebrali servítky, i ty nejlouzejší věci říkali tvrdě a napřímo. Řeč byla o vině, nevině, obviňování, trestu, slabosti, zodpovědnosti za sebe i za druhé, vědomí vlastní minulosti, vyrovnání se se smrtí blízkých i sebe, hajlování, politických projevech, partizánech, masových vraždách, bití, lízání slin z portrétu Hitlera, upalování, věšení, vydolování očí lžicemi, uřezávání prsou, Goethovi, Stalinovi, Češci, Němcích, Slovácích, komunistech, nacistech a především obyčejných lidech. Neobvyklá byla především forma, jakou byla látka uchopena – nejednalo se o klasickou inscenaci, ale

o scénické čtení. Herci se ale přesto nevyhýbali dramatickým situacím, ba právě naopak. Nejednalo se jen o suché předčítání textů, mezi postavami reálně vznikají vztahy a napětí. Inscenace pracuje spíše s divákovou imaginací než s doslovností, což jen přispívá k silnému diváckému zážitku. To se týká jak způsobu interpretace dramatického textu, ale také scény a především osvětlení – to akcentovalo buď konkrétní postavy, nebo celý sbor Čechů.

K přemýšlení diváky nutila i práce s banalitou, opakováním, paradoxem či tragikomické epizody. Představení přinutilo diváky přemýšlet jak vybranou látkou, tak jejím zpracováním. Je dobře, že se herci ani režisérka nebojí vybrat si takto složitá a závažná témata, ač, jak sami přiznávají, není divácky úplně vděčné.

—ak—

Smířlivý rozhovor

Reportér – Jirí Janouškovec

Vyslychaný – Petr Richter (supervize, role „Funkcionář“)

Reportér: Řekněte nám něco o vašem tyjátru.

Vyslychaný: Náš soubor trvá už přes padesát let. V Karlových Varech je to nejstarší amatérský divadelní soubor. Jezdíme na různé přehlídky a festivaly, ale tihle, horažďovickou jsme ani jednou nevynechali.

R: Tak to je krásné, a teď něco ke hře.

V: Je to hra, kterou vybrala režisérka a zároveň dramaturgyně Petra Koutová. Kvůli časové tísní jsme se rozhodli pro méně obvyklou formu, a to scénické čtení.

R: A jak se Vám hraje takové téma? Víte, my jsme tady v Pošumaví a ta druhá světová je citlivé téma.

V: No, jsou to emoce. Odehrávají se tam strašné věci, a i když musíte koukat do textu, tak Vás to nenechá klidným.

R: To jsme všichni viděli. Tam kdyby spadnul špendlík... A zasmáli jste se vůbec při zkoušení?

V: Tak při zkoušení vždycky nastanou momenty, kdy se zasmějete, ale tohle byla spíš vážnější práce.

R: A hrajete více komedie nebo vážná témata?

V: Snažíme se to střídát, ale v současné době chtějí lidé více komedie. Takže na tuhle hru zrovna hromady diváků nechodí.

R: A tenhle titul je pro Vás nějak konkrétně zajímavý?

V: Obohacuje to pohled na historii toho, co za hrůzy se tady po válce děly. Je to o to zajímavější, když navíc pocházíme z oblasti Sudet a tohle období nikdo z nás nepamatuje.

R: Já to také nepamatuji, ale dokázal jsem se při představení vcítit do role Němců i těch druhých. Plánujete tohle představení hrát dál?

V: Ještě máme pár představení i mimo Karlovy Vary, ale už s tím budeme končit.

R: A co nějaké nové představení?

V: Hledáme další. Teď zkoušíme indiánskou pohádku režiséra divadla Radost v Brně, Vlastíka Pešky. Je to docela sranda. Podařilo se mu naroubovat klasickou pohádku na indiánské prostředí.

R: Tak Vám moc děkuji a přeji hodně štěstí.

Smířili jsme se s porotou

Představení porota hodnotila velmi kladně. Jako první pochválili soubor za výběr látky a tématu – je důležité mluvit nejen o tom, co vykonali fašisté, ale o tom, jak se k Němcům po prohře postavili Češi. František Zborník: Z několika možností, jak se tématu zhostit, si režisérka vybrala scénické čtení – všichni měli v ruce knihy, ačkoli je mnozí z nich ani nepotřebovali (což je ovšem lepší, než situace, kdy herci hrají bez textu a drží v ruce by ho potřebovali), částečně text dramaticky ztvárňovali. Inscenace by ale dobře fungovala i bez textů. Porotě se také líbila intimita prostoru (pro diváky tak bylo představení „nepříjemné“ fyzicky i tématem). Působivý byl už nástup souboru na jeviště, díky scéně bylo také přehledně ukázáno, že se děj odehrává v několika časových pásmech. Scénograficky velmi výrazným prvkem bylo také světlo. Zvolené prostředky byly sice omezené, ale věrohodné a pravdivé. Nejednalo se jen o suchou četbu „zpráv“, texty byly čteny přednášený procítěně. Režisérka rovněž výborně pracovala s metaforou v divadelním obraze

(postava otočením se k divákům zády naznačí, že není přítomna, oslepená dívka má vlasy přes oči). Kristýna Čepková: Inscenace byla po dramaturgické stránce zvládnuta velmi dobře, režisérka si dovedla odpovédět na čtyři nejdůležitější dramaturgické otázky, tedy co, s kým, o čem a pro koho hrát. Žánrově se jednalo spíše o scénickou skicu (ale jsou možná až příliš se blížila klasické inscenaci). Hrůzy nejlépe vyzní, když jsou řečeny „rovně“. Je dobře, že si takové téma vybral soubor z Karlových Varů, tedy regionu zasaženého tímto tématem.

Martin Vokoun: Porota oceňuje, že soubor pracuje s imaginací, ne s doslovností. Představení mělo rysy tragikomedie (záměrná práce s banalitou, paradoxem, „refrény“, např. uříznutí ruky po pozdravu s Hitlerem).

Režisérka: V Karlových Varech toto téma moc nechťejí, ale je nutné ho otevřít. Režisérka také reagovala na poznámku poroty, že by inscenace mohla fungovat i bez knih v ruce, tvrzením, že v takovém případě by musela látku zpracovat

—ak—

Muž na radnici

Starosta Michael Forman přivítal všechny, včetně zástupců ministerstva kultury, Libušku Mužíkovou tituloval, jako divadelní maminku Libušku (ještě, že neřekl divadelní babička). Oproti minulosti se na popud Hanky Šikové předávaly pamětní listy na radnici. Bude to asi nová tradice oproti předávání v neděli v KD. Libuška to komentuje, že

těžké podmínky v nedokončeném zázemí v KD. Slibuje, že do příštího roku to bude hotové. Ale herci jsou zvyklí na ledasco a potřebují ten správný adrenalin. Vystupuje zástupce Sokolova, že oni už také dokázali po letech opravit schody. Hanka Šiková omlouvá nepřítomné a vyřizuje pozdravy (VI. Ondráček, Máša Caltová, Al. Svobodová). Pan

tak se pozná, kdo na oficiální část na úřad přišel a kdo ne. Starosta doufá, že porota herce moc nepeskují. Fr. Zborník: Už bylo hůř! Je předáno ocenění všem souborům. Slovo předává místostarosta Hance Kalné a představuje ji, jako znalou divadla, neboť i ona dělá nápodobku v Tyjátru. Ta vítá všechny s omluvou, že není žádná herečka, jen že se 2× „šmmela“ v zákulisí a v klidu kouřila, když herci šleli nervozitou. Všem hercům přeje: „Zlomte vaz“ a zve na prohlídku nové loutkové scény v muzeu. 33. přehlídka jsou vlastně Kristova léta, omlouvá

Ondráček neměl doprovod, Máše posílá Libuše sulc a př. Svobodová dělá doprovod ministru. Avizuje, že možná odpadne v neděli představení Kaznějova – kvůli porodu! Máme letos 9 představení a to je na hraně organizovatelnosti. Vystupuje zástupkyně ministerstva kultury I. Vozková, chválí počet účastníků, protože ostatní přehlídky se potýkají s nedostatkem vystupujících. Byla v HD nedávno a ráda se zase vrátila. Je třeba žít přítomností. Informuje, že ministerstvo žádá o zápis české a slovenské loutkové scény do seznamu UNESCO, zápis amatérské-

ho divadla zatím není možný, ale bude o něj nadále usilovat, když tam může být zapsán obřad pití kávy či abiturientské večírky v Rakousku, tak proč ne skvěle ochotnické divadlo. Jedná se však o soubory z obcí pod 5000 obyvatel a to HD nejsou. H. Kalná konstatuje, že se jim možná v tomto volebním období podaří snížit počet obyvatel, načež se durdí V. Trčka, který dlouhodobě nabádá všechny občanky ke zvýšení porodnosti. Fr. Zborník ho chlácholí, že určitě přispěje k neposkvěnému počtu díky svému charisma.

F. Zborník nesouhlasí s ostatními, že 9 souborů v soutěži je fajn, protože oni, jako porota, s tím mají děsně práce. Děkuje za pohostinnost v HD, divadlo je nejen o hraní, ale v tomto případě hlavně o setkávání přátel a to ho nutí postupně měnit svoje priority. Lituje, že letos není Máša Caltová (v historii teprve podruhé), ale rychle mu oponuje K. Šťastný, že sice není Máša, ale místo ní máme Kristýnku Čepkovou, do které se bezmezně zamiloval (viz foto). Horažďovičtí letos nesoutěží, zato nabídli nový Tyjatr Times – zpravodaj. Slova se ujímá Sokolov

Moudro dne

V. Trčka: (v reakci na vystoupení pí režisérky ze Sušice)
„Špatně volené slovo ani párem volů zpět neodtáhneš.“

a zve všechny na Čurdu (24.–25. 9.), vloni na ni dorazila konečně i naše Libuška M., která si vše užila, protože to pro ni bylo bez starostí a stresu. Sokolov je vůbec trochu jiný, bez strachu z poroty. Libuška M. zmiňuje, že HD soubor oslavil 170 let a vydal také Almanach, který se moc povedl. Libuška je na naši přehlídku hrdá a nikomu ji nedá, ani sušickým ne! (reakce na kritiku našeho KD). Na obranu herců ze Sušice uvádí jejich režisérka, že svá slova nemyslela tak vážně, a že její vnímání prostoru bylo ovlivněno virózou, takže měla ucpaný nos i uši a špatně vyhodnotila akustiku kulturního. Říká: „Jsem zde noví, a přesto se tu cítíme dobře a děkujeme za přijetí.“ Paní režisérce přejeme brzké uzdravení! Libuška ví, že k nám do HD si najdou všichni vždy cestu a jednou se jí bude po tom hlasitě „AHÓÓJ“ na chodbě, stýskat. Libuško, ještě si nestýskej, panu Ondráčkovi je přes osmdesát a pořád žije divadlem. Závěrečný přípitek patří všem za opou, všem divákům. Občerstvení snědno, vše vypito a honem zpět na další představení.

—mš—

sobota 12. 3. • 16.30 • Divadlo bez zákulisí Sokolov

Marta Buchaca

NEŘÍKEJ MI LÁSKO

Futuristická komedie o společnosti, která lásku postavila mimo zákon.

I na nás divácích, kteří tu jsme celý týden, se začíná podepisovat trochu únavy a zvládnout představení, které vede spíše k zamyšlení a vyžaduje větší divákovou soustředěnost, je obtížné. Nicméně toto představení si naši pozornost zasloužilo. Už jsme tu měli svatební salon a přípravu svatby jakožto mezníku v životě a dnes opačný extrém. Zrušte manželství, nebo vás potrestáme. Je to přezitek. Tak nevím, když se kouknu kolem sebe, tak na té absurditě něco možná bude. Moc mě bavily výkony a pozice jednotlivých protagonistů, trochu rušivě však působil nesoulad skutečného věku herců s věkem postav. V této hře šlo o střet tří ge-

nerací, a tak je jejich rozlišná vizáž celkem zásadní. Nicméně jako bystrý divák jsem brzy pochopila, kdo je čí matka a kdo je čí syn. Věřím, že i naše porota bude shovívavá.

—mš—

Neříkej mi rozhovor

Reportér – Jirí Janouškovec

Vyslychaná – Michaela Bímová (role Laia)

R: Můžeš nám říct něco o divadle?

V: Premiéru jsme měli v dubnu, takže už to hrajeme skoro rok. Jezdíme s tím po celé republice. V Přerově, v Kladně, ve Václavově, v Bechyni...

R: No, dobrý... A je to těžké téma na pochopení? Jsou diváci vždycky spokojení, nebo máte rozpolcené reakce?

V: Tak doma vždycky super, ale tam je to publikum vždycky přívětivější. Jinak ale diváci jsou připravení, že jdou na nějakou „celkosrandu“.

R: Vždyť to tam taky máte napsané, že je to komedie...

V: Právě, právě. Ono, potom zjistí, že to není úplně tak jednoduchý, jak to na první pohled vypadalo. Ale když se do toho trochu ponoří a my je vtáhneme do děje, tak je to pak dobrý.

R: A už jste s tímhle představením byli na nějaké soutěži?

V: Ano, už jsme byli na pár přehlídkách, ale ty nebyly soutěžní.

R: Tak ale lidé na vesnicích musí takovou hru jistě ocenit? To je musí pobavit?

V: Ano, ano, to je téma, které tak frčí. Ještě taková vsuvka (kdyžtak to potom nepoužijte) Mně se líbila věta jednoho pána, který po představení zůstal v prázdném sále, chvíli koukal a pak řekl: „Dopadlo to blbě, nezašukali si...“

R: (velmi upřímný smích)

V: Jsou na to různé názory.

R: Ještě se zeptám na nové hry. To jsou také komedie, nebo plánujete něco vážného?

V: Je fakt, že jsme trochu přitvrdili, nebo alespoň já.

R: Je to, pravda, trochu dál od pohádek.

V: Ano, to už je daleko. Já jsem před dvěma roky napsala pohádku, kterou jsme hráli, ale v mém podání to úplně není pohádka. Víte, jak mi to doma odrůstá... Ale zpátky k otázce. Vždycky se snažíme lidi pobavit, aby na nás chodili. Jsme spolek na volné noze, tak se prostě musíme nějakým způsobem uživit. Další představení, které připravuji, se jmenuje Krysař. Je to stejný příběh v jiném pojetí. Je to samozřejmě vážnější téma, ale snažili jsme se to udělat i vtipně, aby se lidé zasmáli. Další premiéra bude Sluha dvou pánů, což je klasická komedie.

Takže skoro vždy to budou komedie, máme za to, že v životě je těch depresí dost, takže je nemusíme ukazovat ještě na jevišti.

R: Hezká myšlenka. Děkuji za rozhovor.

Zaměněné BBQ v kuřárně

Hanka Š.: Fajn, plný sál na seminář Výkop Martin Vokoun

Máme dvě představení, tak budeme muset být stručnější. Aby oba soubory měly čas na zpětnou vazbu. Základem je klasická divadelní situace. Dva manželské páry a výměna v nich. Není to nic nového. Nazval bych to celé jako anekdotu. Žádná složitá zápletky, proto to také vyžaduje určitý přístup ke ztvárnění. S humerem zacházíte dobře, hra nabízí rozehrávání a hru s charaktery. Je to založeno nejen na slovním humoru, ale i na situaci kdo co ví a co kdo vymyslí. Jednotlivé výstupy se od sebe moc neodlišovaly, to

brzy. Hrajete všechno moc „jako“. Řeknete informaci, ale postava na to fyzicky nereaguje. Vedete řeči, ale nic jiného se neděje. Není vidět, že žena opravdu toho druhého může vzrušuje, mluví se o tom, ale není to vidět, to je to napětí, které tam má být. Pracujte ve svých postavách víc s tím, že něco řeknete a musí to být v tom obrazu vidět.

Bylo vidět chlapecké myšlení, ale žena to odhalí po prvním okamžiku. My chlapi to moc racionalizujeme. Proto nemůžeme být nevěrní. Nabídněte nám zážitek, který vyjde z herectví. O to jste nás trochu ošidili. Divadlo není jenom o slovech, je to dáno akcí a reakcí herců.

Kristýnka Čepková: Text vám sedí, typově, věkově, je divácky vdechovaný. Dva způsoby, jak k tomu přistoupit. Je to velice jednoduchá zápletky, kterou jste si přenesli do dnešní doby. Oceňuji slovní humor, jde o konverzační humor, na slovní vtipy jste neupozorňovali a nepřeháněli jste, což je fajn, ale chyběla trochu naléhavost v projevu a podepsalo se to na temporytmu. Drobný vulgarismus je povolen a situace by se měla více hrotit, chyběl trochu motor. V druhé polovině jsem se trochu ztrácela, kdo co ví. Je mi jasné, že pro svoje publikum jste skvělí.

Fr. Zborník: Na jedné věci jsme se neshodli, o roli Karla. Měl vypaně břicho nebo ne?

Režisérka: Břicho bylo na podporu odlišením dvou charakterů.

Soubor: Vážím si kritiky, z pohledu mého (hrajeme to 2 roky) je to přehledné, ale je to tím, že v tom hraji (původně jsem hrát neměla). Možná mi chybí ten pohled z venku. Z vašeho hodnocení si беру věci do svého nového představení. Děkuji.

Fr. Zborník: Důvěřujte více svým herecům, všichni mají erotický potenciál, ale vy je nenecháte ukázat, nenecháte doznít ten potenciál, vy jen mluvíte. Tisíce řečí nepomůže...

—mš—

se moc nepovedlo. V první polovině se nic zásadního neděje a dozvídám se, o co půjde. Nejsou zde žádné záladnosti pro herce. Změna začíná v druhé polovině záměnou klíčů. Na závěr se mají chovat, že výměnu zvládli a vy jste se chovali zkroušeně. Je třeba hru vyčistit od nejasností. Komplikujete si situaci scénou, domečky zbytečné, dlouho trvá přestávka, hudba hrála moc dlouho, stačila by imaginace, divák si to přebere. Rekvizity, které nepoužíváte, jsou zbytečné, např. gril, chlebičky, kterých si nikdo nevšimá. Je matoucí, že ženy si převlékají kostýmy a chlapi se nepřevlékají. Vyvarovat se toho do budoucna.

Fr. Zborník: V této hře ženy odhalí, co muži plánují, ale hrají dál hru, a tím potrestají svoje chlapy víc. Vy jste se zbavili tohoto napětí moc